

Wyrok z dnia 28 kwietnia 2009 r.

II UK 341/08

Członkowie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością są uprawnieni do wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. Nr 155, poz. 1287 ze zm.), jeżeli spółka, której dług stał się ich długiem na mocy art. 299 § 1 k.s.h., nadal prowadzi działalność gospodarczą. Oddłużeniu podlega działalność tej spółki, a nie jakakolwiek inna działalność gospodarcza prowadzona przez członków jej zarządu.

Przewodniczący SSN Roman Kuczyński, Sędziowie SN: Zbigniew Hajn, Romualda Spyt (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 kwietnia 2009 r. sprawy z wniosku Mirosława K. - Firma Usług i Pośrednictwa „E.” spółki cywilnej przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w Z.G. o restrukturyzację zadłużenia, na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 3 kwietnia 2008 r. [...]

o d d a l i ł skargę.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 5 grudnia 2005 r. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w Z.G. z dnia 30 grudnia 2001 r. w ten sposób, że zobowiązał pozwanego do wszczęcia postępowania restrukturyzacyjnego w oparciu o wniosek restrukturyzacyjny złożony w dniu 15 listopada 2001 r. przez Mirosława K. prowadzącego działalność gospodarczą w ramach Firmy Usług i Pośrednictwa „E.” spółki cywilnej w Z.G., orzekając także o kosztach postępowania.

Wyrok ten zapadł w następujących okolicznościach faktycznych. Mirosław K. w okresie od 2 listopada 1995 r. do 3 kwietnia 1997 r. był członkiem zarządu „B.W.” spółki z o.o. w Z.G., która w okresie od lutego 1996 r. do marca 1997 r. nie odprowadzała składek na ubezpieczenia społeczne pracowników i z tego tytułu powstało zadłużenie wobec organu rentowego w kwocie 629.308,94 zł. Prowadzone postępowanie egzekucyjne wobec spółki okazało się bezskuteczne. Prawomocnym wyrokiem z dnia 3 lutego 2002 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od Mirosława K. powyższą kwotę, wskazując, że ponosi on odpowiedzialność za długi spółki na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją pozwany odmówił wszczęcia postępowania restrukturyzacyjnego na podstawie wniosku z dnia 15 listopada 2002 r. złożonego przez Mirosława K. prowadzącego działalność gospodarczą w ramach Firmy Usług i Pośrednictwa „E.” spółki cywilnej w Z.G., stwierdzając, że dotyczy on zaległości, która na dzień 31 grudnia 2001 r. nie była znana organowi rentowemu.

Mając tak ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy, powołując się na art. 6 ust. 2a w związku z art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. Nr 155, poz. 1287 ze zm., dalej powoływanej jako ustawa restrukturyzacyjna), stwierdził, że w dacie wniosku o wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego znana była organowi rentowemu zaległość z tytułu składek „B.W.” spółki z o.o. w Z.G., bowiem już we wrześniu 1999 r. złożył on w urzędzie skarbowym tytuły wykonawcze. Uznając zatem podstawę odmowy wszczęcia postępowania restrukturyzacyjnego za wadliwą, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w sposób wyżej przedstawiony.

W wyniku apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2008 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. W pisemnych motywach rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał, że przepis art. 2 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej, określający krąg adresatów tej ustawy należy interpretować w zgodzie z art. 1 ust. 2 tej ustawy, a mianowicie ustawą tą są objęci przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą. Ulgą wynikającą z przepisów ustawy restrukturyzacyjnej nie można objąć każdego zobowiązanego do uiszczenia należności wynikających z jej art. 6. Ustawę tę adresowano do przedsiębiorców, którzy mimo trudnej sytuacji ekonomicznej mają perspektywę rozwoju, stwarzają warunki do wzrostu zatrudnienia. Chodziło więc o pomoc przedsiębiorcom prowadzącym działalność gospodarczą, rokującym pozytywnie na przy-

szłość, a więc przepisy ustawy odnoszą się do pomiotów funkcjonujących na rynku. Odwołujący się nie kwalifikuje się do adresatów ustawy, bowiem nie istnieje żaden związek między spółką cywilną „E.” a spółką „B.W.”, gdyż nie nastąpiło przejęcie żadnych długów tej ostatniej spółki, a odpowiedzialność odwołującego się jest jego odpowiedzialnością osobistą, wynikająca z art. 299 k.s.h. i dotycząca długów spółki „B.W.”.

Odwołujący się w skardze kasacyjnej od powyższego wyroku zarzucił naruszenie art. 2 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie art. 2 pkt 1, 2, i 3, art. 6 i art. 12 ustawy restrukturyzacyjnej, poprzez ich niezastosowanie, w wyniku przyjęcie, że jako przedsiębiorca prowadzący Firmę Usług i Pośrednictwa „E.” spółkę cywilną w Z.G. nie jest adresatem ustawy restrukturyzacyjnej. W uzasadnieniu tego zarzutu skarżący stwierdził, że Sąd Apelacyjny nie rozpoznał istoty sprawy nie odnosząc się do rozważań Sądu Okręgowego dotyczących kwestii, czy zaległość objęta wnioskiem restrukturyzacyjnym podlega restrukturyzacji zgodnie z przepisami ustawy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie, czy po pojęciem „innego zobowiązanego do uiszczenia należności” zawartym w art. 2 ust. 1 ustawy restrukturyzacyjnej rozumieć należy także członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który ponosi subsydiarną, tj. opartą na art. 299 § 1 k.s.h., odpowiedzialność za zobowiązania spółki z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, o których mowa w art. 6 ust. 2a ustawy restrukturyzacyjnej, a który jako przedsiębiorca - wspólnik spółki cywilnej złożył wniosek o restrukturyzację tego zobowiązania zasądzzonego od niego na podstawie art. 299 § 1 k.s.h.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że istotnie ustawa restrukturyzacyjna nie dotyczy podmiotów, które zaprzestały prowadzenia działalności gospodarczej, jednakże Sąd Apelacyjny pominął okoliczność, że odwołujący się wystąpił z wnioskiem o restrukturyzację jako wspólnik spółki cywilnej - podmiotu funkcjonującego na rynku. Był zatem przedsiębiorcą w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej. Spełniał także drugi warunek podmiotowy z tego przepisu - był inną osobą zobowiązaną do uiszczenia należności, tj. zaległości wygenerowanych przez spółkę „B.W.”. Taką

osobą jest bowiem członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadający za długi spółki na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Odwołujący się prowadził działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej w sposób prawidłowy i nie miał problemów z utrzymaniem się na rynku. Dopiero obciążenie go długiem spółki „B.W.” zagroziło bytowi jego działalności. Dlatego też skorzystanie z restrukturyzacji obciążającego go długu przyczyniłoby się do jego dalszej egzystencji jako przedsiębiorcy, a więc zostałby spełniony cel ustawy restrukturyzacyjnej. Skarżący podkreślił, że składając wniosek o restrukturyzację długu w dniu 15 listopada 2001 r. przewidywał treść przyszłego wyroku Sądu Okręgowego, dlatego w tym wniosku wskazał wprost na możliwość uznania długu. Fakt ten nie stanowił podstawy rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, ale ma doniosłe znaczenie w sprawie. Ponadto, w sytuacji, kiedy egzekucja w stosunku do spółki okazała się bezskuteczna, odwołujący się był osobą trzecią odpowiedzialną za długi spółki jako członek jej zarządu całym swoim majątkiem, a więc także i tym, który stanowił majątek spółki cywilnej „E.”. Zasadne było zatem składanie wniosku o restrukturyzację z dnia 15 listopada 2002 r. i uzasadnianie go trudną sytuacją własną (osobistą), a także spółki „E.”.

Skarżący podkreślił także, że idąc tokiem rozumowania Sądu Apelacyjnego, członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, na którym spoczywa z mocy art. 299 § 1 k.s.h. odpowiedzialność za zaległości składkowe, nie mógłby skorzystać z dobrodziejstwa ustawy restrukturyzacyjnej, mimo że zaległości te powstały przed wejściem w życie tej ustawy, spełniając przesłanki z jej art. 6. Rozstrzygnięcie Sądu doprowadziło do naruszenia zasady równości podmiotów wobec prawa. W skardze wywiedziono także, że Sąd Apelacyjny nie zajął się kwestią, czy należności objęte wnioskiem były znane organowi rentowemu na dzień 31 grudnia 2001 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy restrukturyzacyjnej restrukturyzacją są objęci przedsiębiorcy, o których mowa w przepisach o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców, w szczególności którzy tracą zdolność do konkutowania na rynku, wyrażającą się zwłaszcza w znacznym stopniu: zmniejszeniem obrotów, nadmierną zdolnością produkcyjną, wzrostem zapasów, spadkiem zyskowności lub ponoszeniem strat, jak również wzrostem zadłużenia i brakiem możliwości uzyskania bankowych kredytów, poręczeń lub gwarancji. Przepis

ten wskazuje, że przepisy ustawy restrukturyzacyjnej obejmują tych przedsiębiorców, którzy spełniają warunki do udzielenia im pomocy publicznej. W spornym okresie (w dacie złożenia wniosku o restrukturyzację) obowiązywała ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców (Dz.U. Nr 141, poz. 1177 ze zm., powoływana dalej jako ustawa o pomocy). W myśl art. 2 ust. 2 pkt 6 tej ustawy jej przepisy stosuje się do pomocy udzielanej w dowolnej formie, między innymi w formie umorzenia bądź zaniechania ustalania lub poboru należnych od przedsiębiorcy świadczeń pieniężnych, stanowiących środki publiczne w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, innych niż podatki, albo odraczania lub rozkładania na raty płatności takich świadczeń. Jedną z form pomocy publicznej udzielanej przedsiębiorcom w rozumieniu powyższej ustawy jest umorzenie (restrukturyzacja) zaległości Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Funduszu Pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na podstawie przepisów ustawy restrukturyzacyjnej, dokonywane w oparciu o art. 4 w związku z art. 6 tej ustawy. Jednocześnie w myśl art. 2 ust. 1 ustawy o pomocy, pomoc publiczna dla przedsiębiorców stanowi przysporzenie korzyści finansowych określonego przedsiębiorcy w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, co oznacza, że pomoc publiczna, a więc także i ta udzielana na zasadach ustawy restrukturyzacyjnej, przysługuje jedynie przedsiębiorcy, który w momencie składania wniosku o pomoc publiczną (restrukturyzację należności publicznonprawnych) prowadzi działalność gospodarczą. Celem udzielanej pomocy publicznej w formie umorzenia należności na zasadach wynikających z ustawy restrukturyzacyjnej nie jest zatem oddłużenie podmiotów gospodarczych, jest nim natomiast poprawa sytuacji przedsiębiorstw, w tym przywrócenie płynności finansowej, zdolności kredytowej, stworzenie warunków dla stabilizacji i rozwoju przedsiębiorstw, przywrócenie długookresowej zdolności konkurencyjności na rynku, a tym samym do wzrostu zatrudnienia, a oddłużenie jest środkiem prowadzącym do tego celu. Taki cel ustawy wynika jednoznacznie z uzasadnienia projektu ustawy restrukturyzacyjnej, które także powołuje się na to, że ustawa jest adresowana tylko do tych przedsiębiorców, którzy mimo trudnej sytuacji ekonomicznej mają perspektywy rozwoju i są w stanie określić działania, jakie powinny być zrealizowane w celu ustabilizowania kondycji finansowej oraz dalszego rozwoju, a także stwarzają warunki do wzrostu zatrudnienia. Powyższe cele wskazują także na to, iż pomoc publiczna na warunkach wynikających z ustawy restrukturyzacyjnej kierowana jest do określonego podmiotu

gospodarczego, a więc należności objęte restrukturyzacją stanowić muszą należności obciążające ten a nie jakikolwiek (inny) podmiot gospodarczy. W konkluzji zatem, restrukturyzacją mogą być objęte należności wymienione w art. 6 ustawy restrukturyzacyjnej wyłącznie podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Przyjęcie przeciwnej możliwości - restrukturyzowania należności przedsiębiorcy, który zakończył swoje funkcjonowanie na rynku - zaprzeczałoby przedstawianym wyżej celom. Za takim rozumieniem celu restrukturyzacji przemawia także art. 3 ust. 1 ustawy, który stanowi, że nie stosuje się jej do przedsiębiorców znajdujących się w stanie likwidacji lub upadłości.

Znaczenie art. 2 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej, zgodnie z którym ilekroć w ustawie mowa jest o przedsiębiorcy - rozumie się przez to przedsiębiorcę określonego w art. 2 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będącego podatnikiem, płatnikiem, następcą prawnym lub osobą trzecią odpowiadającą za zaległości podatkowe albo innego zobowiązanego do uiszczenia należności, o których mowa w art. 6, odczytywana musi być w zgodzie z założeniami ustawodawcy w zakresie pomocy publicznej i wynikającym z tych założeń celem ustawy restrukturyzacyjnej. Tak więc osobą uprawnioną do złożenia wniosku o restrukturyzację zaległości związanych ze ściśle określoną działalnością gospodarczą jest prowadzący ją przedsiębiorca - w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 ze zm.) - będący jednocześnie podatnikiem, płatnikiem w stosunku do tych zaległości, następcą prawnym w stosunku do należności (pasywów), które przejął i który jednocześnie przejmuje dotychczasową działalność w całości lub części (przykładowo pracodawca przejmujący zakład pracy lub jego część w trybie art. 23¹ k.p., spadkobierca kontynuujący działalność gospodarczą spadkodawcy). Jest nim także osoba trzecia, na którą przeniesiono odpowiedzialność za należności publicznoprawne, która z mocy art. 107 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) odpowiada za nie całym swoim majątkiem solidarnie z - co należy podkreślić - dalej funkcjonującym na rynku podatnikiem. W przypadku tych dwóch ostatnich osób (następcy prawnego i osoby trzeciej) przepis ten zrównuje ich sytuację z sytuacją przedsiębiorcy płatnika i podatnika, wyposażając ich w uprawnienie do złożenia wniosku o restrukturyzację należności, ale nadal są to należności związane z określoną, dalej funkcjonującą działalnością gospodarczą podlegającą

restrukturyzacji, a nie z jakąś inną działalnością, którą aktualnie prowadzi składający wniosek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 83/08).

Tak samo przepis ten traktuje inne osoby „zobowiązane do uiszczenia należności, o których mowa w art. 6”. Są nimi więc podmioty, które nie są przedsiębiorcami w myśl przepisów o działalności gospodarczej, a jednocześnie są podatnikami i płatnikami należności publicznoprawnych, jak np. spółka cywilna (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 marca 2005 r., II FSK 527/05). Innymi osobami zobowiązanym i do uiszczenia należności są także członkowie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadający solidarnie za jej zobowiązania na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Przywołane wyżej zasady obowiązują także w stosunku do tej kategorii osób zobowiązanych do uiszczenia należności. Są oni uprawnieni do wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację, jeżeli spółka, której dług stał się ich długiem na mocy art. 299 § 1 k.s.h., nadal prowadzi działalność gospodarczą. Oddłużeniu bowiem podlega działalność tej spółki, a nie jakakolwiek inna działalność gospodarcza prowadzona przez te osoby. Jeśli ta inna działalność wygenerowała własny dług publicznoprawny z różnych przyczyn (w tym także z uwagi na obciążenie tej działalności długiem osobistym przedsiębiorcy), to osoby te są uprawnione do wystąpienia o restrukturyzację tej innej działalności (pod warunkiem oczywiście złożenia wniosku w terminie określonym w ustawie restrukturyzacyjnej - art. 12 ust. 1). Jednakże, po pierwsze, restrukturyzacji podlegać może tylko dług wynikający z tej działalności, a nie dług osobisty przedsiębiorcy. Innymi słowy, jeśli obciążenie przedsiębiorcy z tytułu długów osobistych spowodowało zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, to zaległości te mogą być objęte wnioskiem restrukturyzacyjnym. Restrukturyzacji podlega istniejący, a nie potencjalny dług przedsiębiorcy, stanowiący zaległość składkową związaną ściśle z działalnością tego przedsiębiorcy. Po drugie, dług ten (w stosunku do zaległości na rzecz Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z tytułu składek należnych do dnia 31 grudnia 1998 r. - w całości, oraz z tytułu składek należnych za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. - w części finansowanej przez płatnika) musi istnieć przed dniem 1 stycznia 2002 r., bowiem wynika to wprost z treści art. 6 ust. 2 ustawy restrukturyzacyjnej. Ustawa ta nie ma nieograniczonego działania, dotyczy wyłącznie długów publicznoprawnych powstałych do 30 czerwca 2002 r., zaległości podatkowych i zaległości z tytułów wskazanych w jej art. 6 ust. 2, istniejących przed 1 stycznia 2002 r.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że odwołujący się - jako inna osoba zobowiązana do uiszczenia należności - nie był uprawniony do wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację zaległości spółki „B.W.” z dwóch względów. Po pierwsze, Spółka w dacie wniosku nie prowadziła działalności gospodarczej (okoliczność bezsporna). Po drugie, w dacie wniosku (15 listopada 2002 r.) nie był on zobowiązany do uiszczenia należności w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej, bowiem wyrok zasądający od niego na rzecz organu rentowego kwotę równoważną kwocie zaległości składkowych zapadł w dniu 3 lutego 2003 r. Pojęcie „zobowiązany” wynikające z tego przepisu oznacza osobę, w stosunku do której organ rentowy posiada skuteczny tytuł egzekucyjny i nie jest nim uznanie długu lecz prawomocny wyrok sądu. Odwołujący się we wniosku nie wskazywał na powstałe przed 1 stycznia 2002 r. zaległości składkowe spółki cywilnej „E.”, którą prowadził będąc przedsiębiorcą w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy restrukturyzacyjnej, a tylko takie mogłyby ewentualnie podlegać restrukturyzacji na podstawie ustawy restrukturyzacyjnej - o ile oczywiście takie zaległości by istniały. Zatem dług objęty przedmiotowym wnioskiem restrukturyzacyjnym nie był należnością objętą restrukturyzacją w rozumieniu art. 10 ust. 1 tej ustawy. Odwołujący się w dacie składania wniosku o restrukturyzację nie był także osobą trzecią uprawnioną do złożenia wniosku o restrukturyzację, bowiem nie wynika z ustaleń faktycznych, aby organ rentowy na podstawie konstytutywnej decyzji przeniósł na niego odpowiedzialność za zaległości składkowe spółki „B.W.” na podstawie art. 107 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, a gdyby nawet tak było, to również z tego tytułu jego wniosek obejmowałby należności niepodlegające restrukturyzacji (nieobjęte restrukturyzacją w rozumieniu art. 10 ust. 1 tej ustawy), bowiem dotyczyłyby długu podmiotu nieprowadzącego działalności gospodarczej.

Na koniec podkreślić jeszcze raz należy, że celem restrukturyzacji wynikającym z ustawy restrukturyzacyjnej jest poprawa sytuacji przedsiębiorstw, w tym przywrócenie płynności finansowej, zdolności kredytowej, stworzenie warunków dla stabilizacji i rozwoju przedsiębiorstw, przywrócenie długookresowej zdolności konkurencyjności na rynku, a tym samym do wzrostu zatrudnienia, a oddłużenie jest środkiem prowadzącym do tego celu. To zatem nie członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest beneficjentem ustawy restrukturyzacyjnej, a spółka, pod warunkiem oczywiście, że nadal funkcjonuje na rynku. Nie on więc jest adresatem norm ustawy restrukturyzacyjnej. Z tego już powodu trudno przyjąć koncepcję o nierównym

traktowaniu podmiotów przez przepisy tej ustawy. Istotnie, członek zarządu może skorzystać, przy okazji restrukturyzacji, z umorzenia należności, które obciążały także jego - jako inną osobę zobowiązaną bądź osobę trzecią, tylko wtedy, kiedy spółka ta nadal prowadzi działalność, jednakże jest to usprawiedliwione ze względu na wyżej wskazaną wartość (interes), dla jakiej uchwalona została ustawa restrukturyzacyjna. Przepis art. 32 ust. 1 Konstytucji jest źródłem zasady równości wobec prawa, rozumianej jako nakaz, aby wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, były traktowane równo - bez dyskryminowania i faworyzowania (zob. np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 21 czerwca 2001 r., SK 6/01, OTK ZU 2001 nr 5, poz. 12). W ślad za orzeczeniem z 23 października 1995 r., K. 4/95 (OTK ZU 1995 nr 2, poz. 11), w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjęto, że ewentualne wyjątki od tej zasady muszą między innymi spełniać warunek proporcjonalności, co oznacza, że waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie sytuacji adresatów normy, musi pozostać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku nierównego potraktowania podmiotów podobnych. Zastosowanie w tym przypadku zasady proporcjonalności prowadzi do wniosku, że takie pośrednie zróżnicowanie osób o takich samych cechach (członków zarządu odpowiadających za długi spółki), uzasadnione jest ważnym interesem ogólnospołecznym, bowiem nadrzędnym celem restrukturyzacji jest stworzenie warunków do wzrostu zatrudnienia, który osiągnięty ma być przez ułatwienie rozwoju przedsiębiorcom poprzez ich oddłużenie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

=====